

"Ja astuessaan maihin Jeesus näki paljon kansaa, ja Hänen kävi heitä sääliksi, ja Hän paransi heidän sairaansa. Mutta kun ilta tuli, menivät Hänen opetuslapsensa Hänen tykönsä ja sanoivat: 'Tämä paikka on autio, ja päivä on jo pitkälle kulunut; laske siis kansa luotasi, että he menisivät kyliin ostamaan itsellensä ruokaa'. Mutta Jeesus sanoi heille: 'Ei heidän tarvitse mennä pois; antakaa te heille syödä'. He sanoivat Hänelle: 'Meillä ei ole täällä muuta kuin viisi leipää ja kaksi kalaa'. Mutta Hän sanoi: 'Tuokaa ne tänne minulle'. Ja Hän käski kansan asettua ruohikkoon, otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa, katsoi ylös taivaaseen ja siunasi, mursi ja antoi leivät opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle. Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät jääneet palaset, kaksitoista täyttä vakallista. Ja niitä, jotka aterioivat, oli noin viisituhatta miestä, paitsi naisia ja lapsia. Ja kohta Hän vaati opetuslapsiansa astumaan venheeseen ja kulkemaan edeltä toiselle rannalle, sillä aika kuin Hän laski kansan luotansa. Ja laskettuaan kansan Hän nousi vuorelle yksinäisyyteen, rukoilemaan. Ja kun ilta tuli, oli Hän siellä yksinänsä." Mat.14:14-23

Tämä on tuttuakin tutumpi kertomus Raamatun lehdistä jo pyhäkouluajoilta, mutta mitä tämä kertomus todellisuudessa pitää sisällään? Miksi Raamattuun on meitä varten kirjoitettu näin ihmeellinen tapaus Jeesuksen ja opetuslasten elämästä?

Toki pääpointti on Jumalan valtasuuruuden ja kunnian esille tulemisessa, mutta tämä kertomus pitää sisällään myös kertomuksen tavallisen ihmisen roolista uskovaisena. Opetuslapsethan saivat olla maailman parhaimman Opettajan seurassa ja opissa, mutta siltikään he eivät olleet sisäistäneet kaikkia Jumalan valtakunnan salaisuuksia. He kohtasivat kerta toisensa jälkeen oman inhimillisen epäuskonsa. Jos Jeesuksen – Jumalan Pojan opetuslapset tuona aikana kokivat epäuskon hetkiä, ei ole lainkaan ihme, jos me joudumme samankaltaisiin tilanteisiin tämän tuosta. Oma uskomme ei vain usein riitä ja joudumme kääntymään uskomme alkajan ja sen täydelliseksi saattajan puoleen – anoen, kuten eräs Raamatun henkilö: *"Herra auta epäuskoani."* (Mark.9:24)

Tuossa tilanteessa Jeesus oli sanonut opetuslapsilleen: *"antakaa te heidän syödä."* Inhimillisesti näytti siltä, että heillä ei olisi juuri mitään annettavaa, mutta siihen Jeesus sanoi: *"Tuokaa ne tänne Minulle."* – Tässä onkin suuri salaisuus, olipa omat evääsi kuinka vähäiset. Voitko uskoa, että Jeesuksen siunaavissa käsissä sinunkin työsi, toimesi tai palvelustehtäväsi saisi

mittasuhteet, joita et edes kykene käsittämään! Nämä muutama kala ja leipä eivät olleet juuri mitään tuon kansanpaljouden edessä, mutta kuten luit, Jeesuksen siunaavien käsien kautta kaikki tulivat ravituiksi! Niin käy tänäänkin kauttasi, jos rohkenet ojentaa vähäiset kalasi ja leipäsi Jeesukselle siunattaviksi.

"Sitten he keräsivät jääneet palaset, kaksitoista täyttä vakallista." – Tämän jumalisen ja käsittämättömän asian edessä voimme nähdä uskon ja kuuliaisuuden tuottaman hedelmän. Tarvittiin vain pieni *pinnistys* - yli oman epäuskon. Olisivathan opetuslapset voineet vain itse maistella kaloja ja leipiä - olisihan siitä riittänyt heille vähän maistaa ja mutustella, mutta leivät ja kala tuli ojentaa Jeesukselle! En tiedä, millaisia ajatuksia opetuslapsilla ja lähellä olevilla ihmisillä tuossa hetkessä oli, mutta sen he tiesivät, että ruokaa heillä ei ollut kansan ruokkimiseen. Kuitenkin he toivat nämä vähäiset eväät Jeesukselle. Hän siunasi ne, mursi leipää ja antoi kansalle jaettavaksi ja syötäväksi.

Jumalalle on kaikki mahdollista. Tänäänkin voimme uskoa Hänen mahdollisuuksiin - niin seurakunnan keskellä, kuin evankeliumin julistamisessa jumalattomien keskeillä. Eväämme ja inhimilliset mahdollisuutemme ovat hyvin rajallisia ja onnettomia, mutta tuodessamme tämän kaiken Jeesuksen eteen, voi tapahtua ihme, jota kansat tulevat ihmettelemään! – Mitä arvelet tapahtuneen, jos opetuslapset olisivat jaanneet nuo vähäiset ruokansa lähimmille ihmisille, antaneen heidän syödä ja tulla ravituiksi? Loput olisivat jääneet ilman, eikä tänään meillä olisi tätä valloittavaa kertomusta Raamatussamme. Näin käy meidänkin kohdallamme. Meidän on annettava eväämme Jumalan käsiin - Hänen siunattaviksi. Meidän on mentävä *"yläsaliin odottamaan sitä, mikä luvattu oli"* (Apt.1:4) - ennen, kuin lähemme jakamaan leipäämme maailman ihmisille. Meidän on ensin tultava itse kosketetuiksi taivaallisella voitelulla, ennen kuin lähemme tekemään työtä elovainioilla. On tärkeää rukoilla; *"täytät minut Pyhällä Hengellä ja tulella!"*

Sen lisäksi, että oli tapahtunut *"megalukaan"* ihme ja ruokaa riitti kaikille, huomaathan yhden tärkeän sanan: **"Kaikki tulivat ravituiksi."** Tämä kertoo meille jumalisuuden valloittavasta vaikutuksesta! Aina kun Hän operoi, se on merkityksellistä ja siinä on jatkuvuuden elementti mukana. Vaikutus ihmisjoukole oli varmasti mieliinpainuva. Uskon, että he tulivat ravituiksi niin ruumiillisesti, kuin myös hengellisesti. Nuo ihmiset saivat olla todistamassa jotain sellaista, mistä ei osattu edes uneksua! Ehkä toiset eivät siinä syödessään osanneet ihmetellä, kuin että *"onpa taivaallisen hyvää leipää ja kalaa!"* Sitten he kuulivat, mistä ruoka oli peräisin ja ettei sitä pitänyt olla edes olemassa, he vieläkin ihmettelivät kylläistä oloaan. Kuinka suloinen se tunne onkaan, kun pitkän päivän jälkeen saa syödä ja tuntea itsensä ravituiksi!

Vuosien päästä he saattoivat kuulla kerrotun tarinaa, kuinka Jeesus oli tällaisen

ihmeen tehnyt. Varmasti joku heistä sanoi: *"Minä sain olla silloin paikanpäällä ja sain syödä sitä leipää ja kalaa!"* - Uteliaat ympärillä alkoivat innosta hehkuen kyselemään, *"miltä se maistui ja miltä tuntui syödä noin ihmeellistä leipää?"* Joku toinen saattoi sanoa, *"olisinpä minäkin saanut olla siellä mukana!"*

Tuo kokemus jäi ruokkimaan vuosikausiksi monen ihmisen uskoa Jumalaan. Hän oli vihdoin lähettänyt keskuuteemme luvattun Messiaan ja Vapahtajan! Kaiken arkisen elämän keskellä yksi ja toinen nosti katseensa, ensimmäistä kertaa silmäkulmassa toivonpilkahdusta. Odotus oli täyttänyt koko Jerusalemin!

Nyt tänään, kun saamme syödä samaa Sanan leipää, voimme kokea, kuinka tulemme ravituiksi Hänen läsnäolostaan ja sanansa ihmeellisestä vaikutuksesta. Saamme kokea, miten Sanansa sulautuu uskossa meihin ja muuttuu sellaiseksi elämää tekeväksi ravinnoksi, että jaksamme taas elää ja olla osallisina kaikkeen siihen hyvään, mihin Hänen hyvä Henkensä meitä johtaa.

Oletko miettinyt, missä **sinä voisit antaa toisille syödä?** Missä on sinun muutamat kalasi ja leivät, tai oletko kenties sinä juuri sellainen henkilö, joka kantaa toisen eväät Jeesuksen eteen, sanoen, *"katso, tässä on muutama pala leipää ja kalaa!"* Antaessasi ne Jeesuksen siunaaviin käsiin, voit olla todistamassa jälleen suurta ihmettä, jonka Jumala tulee tekemään monien uskon vahvistamiseksi. Eihän ole tärkeää, kenen leipä tai kala on? Tärkeämpää on se, että Jumala saa siunata ne ja, että ne saavat ravita jokaisen, joka ottaa vastaan Jumalan ihmeellisen lahjan.

Mitä tahansa teetkin, missä käytät *leiviskää*, palvelustehtävää, osallistumista ja antautumista Herran työssä, muista **viellä leipäsi** ensi Jeesuksen käsiin **siunattaviksi**. Työn tulokset eivät ole meistä kiinni, vaan siitä, että **Herra antaa kasvun** kylvetylle siemenelle. Jokainen kerta, kun kasvua tapahtuu, se on Jumalan suuri ihme! Siemenen pudotessa mustaan multaan, sen täytyy kuolla, että siitä voisi nousta uusi elämä. Jumalan ihmeellisen eläväksi tekevän voiman alla, saat vielä todistaa tämän tapahtuvaksi, kun Jeesus siunaa askeleesi ja kaiken, mihin ryhdyt.

Inhimillinen ajatus on usein se, että olisimme opetuslasten tavoin valmiita lähettämään ihmisiä pois, ostamaan lähikylistä ruokaa, mutta Jeesus tahtoo tänäänkin tehdä vielä suurempiakin ihmeitä. (Joh.14:12) - Missä on ne vähäiset eväät, kaksi kalaa ja viisi leipää? Tuokaa ne Jeesuksen eteen ja saamme nähdä Hänen valtasuuruutensa voiman ja ihmeen, joista monet tulevat ravituiksi.

